

[Berlau]

I min omgangskreds har vi en, vi kalder for grammofonstiften. Jeg kan næsten se hr. Svend Åge Petersen i den rolle, for nu har han gentagne gange skøset andre for, at de ikke ville svare på hans spørgsmål. Jeg tror, jeg har stillet 3-4 spørgsmål både til arbejdsministeren og til hr. Svend Åge Petersen om virkningen af lovforslaget, når det skal tage hensyn til andre end dem, der ikke vil være medlem af en fagforening. Men svarene udebliver.

Selv om jeg har stillet spørgsmålene, vil jeg godt stille dem én gang til: Kan de folk, der bliver uberettiget afskediget af deres arbejdsgiver, og dem er der mange af, i fremtiden forvente at få samme erstatning og samme beskyttelse, som man lægger op til i forslaget her, nemlig livslang ansættelse eller i hvert fald en kraftig erstatning?

Jeg betegnede forslaget som et pigespejderforslag. Det er så gennemsyret af omgåelsesmuligheder og fejl, at man næsten kan blive fristet til at blive forfatter til en bog om, hvordan man skal omgå dette hersens forslag. Det vil ikke føre til nogen særlig konstruktiv udvikling på arbejdsmarkedet.

Jeg vil godt spørge, om der er nogen, der gider svare på de spørgsmål, specielt om – ja, nu vil jeg ikke kalde ham for grammofonstiften – hr. Svend Åge Petersen vil besvare spørgsmålene.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Der er en enkelt af de ting, fru Pia Kjærsgaard sagde i første runde, jeg ikke nåede at kommentere, og som jeg godt vil starte med, al den stund fru Pia Kjærsgaard jo sammen med Fremskridtspartiet udgør en del af grundlaget for det flertal, der skal gennemføre det i indeværende folketingssamling.

Jeg vil gerne gøre fru Pia Kjærsgaard opmærksom på, at genansættelse jo også er den primære foranstaltning i den private sektor ifølge lovforslaget. Det fremgår klart af lovforslagets bemærkninger, at det er hensigten.

Men vi tager et hensyn til den private arbejdsgiver, som vi ikke tager til den offentlige arbejdsgiver. Der kan være situationer, specielt i en lille virksomhed, hvor den private arbejdsgiver risikerer, at der efter den konflikt, han følte sig tvunget til at løse ved en afskedigelse mod foreningsfrihedslovens regler, hvis den pågældende kommer tilbage igen, kommer en ny uro-

situation, som kan betyde virksomhedens undergang. Vi har altså følt, at vi måtte tage hensyn til den private arbejdsgiver i den situation, eller rettere: Vi måtte åbne mulighed for, at domstolene kunne tage hensyn til den private arbejdsgiver. Men vi har ikke ment, at det samme hensyn var nødvendigt over for den offentlige arbejdsgiver.

Jeg troede egentlig, at fru Pia Kjærsgaard, der ofte taler varmt om det private erhvervsliv, kunne være enig i, at der også kan være et hensyn at tage til den private arbejdsgiver, et hensyn, vi ikke behøver at tage til den offentlige arbejdsgiver.

Jeg er selvsagt opmærksom på, at der mellem forskellige lovforslag – det er hr. Kaj Poulsen, jeg tænker på – i nogle situationer kan være sammenhænge, men i andre situationer kan der sandelig også være forskellige forhold. Der er brøde på forskellige niveauer. Det er derfor, der er strafferammer og bøderammer og erstatningsrammer på forskellige niveauer i samme lovgivning og i forskellig lovgivning. Derfor synes jeg f.eks. ikke, at det med to års erstatning umiddelbart kan overføres til noget som helst andet.

Nej, det, der kan overføres til noget som helst andet, er spørgsmålet om genansættelse. Men hvis Socialdemokratiet er skeptisk over for genansættelse, kunne det da godt være, vi skulle overveje det både i dette lovforslag og i forbindelse med lovforslaget om barselorlov. Så lad os da tage en drøftelse om det. Hvis Socialdemokratiet er interesseret i indflydelse, så lad os da drøfte det. Men det er Socialdemokratiet jo nok ikke på det her punkt.

Jeg deler hr. Hans Strunges holdning for så vidt angår kommentarerne til fru Pia Kjærsgaards bemærkning om de offentligt ansatte. Jeg er fuldt og helt enig med hr. Hans Strunge i hans afstandtagen fra de bemærkninger, som kom. Fru Pia Kjærsgaard må for min skyld gerne have alle de meninger, hun vil, om, hvor mange offentligt ansatte der skal være, men det er fuldkommen urimeligt at beklikke de offentligt ansattes arbejdsmoral og arbejdstempo, og den beklikkelse vil jeg i hvert fald ikke dele.

Hr. Hans Strunge spurgte, hvor mange sager der har været. Jeg vil bede om, at det bliver rejst som et udvalgs spørgsmål. Jeg har ikke en liste over, hvor mange sager der har været, men der har været et antal sager. Jeg vil sige, at selv én